

forekommer det mig, at vi klage med stor Arret. Vi have en lovlig Tilstand, som er fastslaaet af Folkets Udkaarne og Regjeringen i Forening, og vi tør ikke anke over, hvad der den Gang er sket, men maa mandig finde os i den bestaaende Tilstand, tilmed naar vi kunne gjøre det saa roligt, som vi kunne i dette Forhold. Der er Nogle, som tro, det er rigtigt stadigt at klage over dette Forhold, og bebreider Regjeringen, at den ikke anvender en tung og haard Haand paa dette Selskab, men det er ganske naturligt, at Regjeringens Repræsentanter, som ikke paa denne Maade ville laste Fortiden og slaa en Streg over, hvad vi vide, at Folkets Udkaarne og Regjeringen i Forening i sin Tid have ordnet, med Barme tage sig af et Selskab, som ikke her har nogen Forsvarer eller nogen lovlig Talsmand. Regjeringen, som er den Kontrollerende overfor dette Selskab, har den Væresforpligtelse at tage det i Forsvar, naar man ikke kan bebrejde det Handlinger, som ere stridende imod de Rettigheder, Selskabet har faaet. Vi have selv vedtaget de Love, i Genhold til hvilke det har disse Rettigheder, og det er Regjeringens Pligt, som den, der kontrollerer Selskabet, at tage dets Parti, da det ikke er repræsenteret her paa anden Maade. Vrede Medlemmer maa derfor ikke finde det urimeligt, at der herfra mulig tales om denne Sag med nogen Barme, thi naar man taler paa en Andens Begne, som man skal forsvare, maa man ikke gjøre det paa en lunken Maade. Idet jeg maasse ogsaa i dette Dieblit har talt med noget større Barme, end jeg under andre Forhold vilde have gjort, skal jeg i Øvrigt tilføie, at det ærede Medlems (Bergs) Udtalelser ingenlunde have foranlediget mig dertil, idet jeg maa erkjende, at de fremkom med alt det Maadehold, som hans Stilling til Sagen i Øvrigt kunde medføre.

Tauber: Naaget det, vi nu hørte fra den høitærede Minister, tør jeg dog ikke opgive Haabet om, at vi her have at forhandle med Indenrigsministeren og ikke med det sjællandske Jernbaneselskabs Advokat. Den høitærede Ministers Udtalelser desangaaende kunde maasse misforstaaes, men jeg vil dog haabe, at det er rigtigt, hvad jeg her har udtalt, nemlig, at det i Bifølgelsen ikke er det sjællandske Jernbaneselskabs Advokat, som staar overfor os her i Folketinget. — Jeg er i Øvrigt den høitærede Minister taknemmelig for den interessante Belæring, han gav mig angaaende alle de forskjellige Andragender om forskjellige Linier, som ere indkomne til det sjællandske Jernbaneselskab. Jeg skal ikke udtale mig om nogen af disse Linier, men kun bemærke, at dersom saadanne Andragender fremkom angaaende fynske og midtske Linier, vilde vistnok baade Rigsdagen og Ministeriet finde sig foranlediget til at tage dem under Overveielse; man vilde da vistnok tage Hensyn til dem, der kunde anses som tjenlige for det

Umindeliges Lærv, men afvise dem, som ikke kunde anses derfor. Det Samme vilde selvfølgelig ske, dersom vi havde en lignende Institution overfor os med Hensyn til de sjællandske Jernbaner, hvilket vi nu imidlertid ikke have. Jeg skal dog kun bemærke, at den høitærede Ministers Førgænger har yttret om en enkelt af disse Linier, at det var den, som vilde være den nærmeste til at blive anlagt, naar Nordvestbanen blev anlagt, og den kan saaledes i alt Fald ikke sammenlignes med hvilken som helst tvivlsom Linie. I Øvrigt skal jeg ikke udtale mig om, hvorvidt nogen af de Linier, den høitærede Minister her har nævnt, bør anlægges eller ikke. Det var imidlertid ingenlunde blot nye Linier, jeg talte om, men jeg talte ogsaa om at gjøre den nu bestaaende Vestbane brugelig for hele det Publikum, der bor omkring den, men det forsømmes. Derom har den ærede Minister ikke yttret Noget, og jeg vil da henvise desangaaende til, hvad jeg tidligere har anført. Dersom Staten paatog sig den utrolige Byrde af 20 Millioner Rigsdaler, som det sjællandske Jernbaneselskab nu repræsenterer, gjorde den en meget god Forretning, hvis den fik Aktierne til en Pris, som omtrent svarede til og ikke stod synderlig over den Pris, hvori Aktierne nu staa. Det er en Selsølsøge, at den Kapital, som Staten derved vilde komme til at udrede, vilde kunne udredes i Form af Obligationer for Aktiernes Bedkommende, og Prioriteterne vilde Staten kun haave at overtage; i de sjællandske Jernbaners Udbytte vilde den da have fuld Rente og Mere end det. Men, siger den ærede Minister, naar nu alle disse mangfoldige Fordringer skulde efterkommes, vilde det ikke kunne betale sig for Staten at have disse Baner. Hvorvidt det vilde betale sig, veed jeg ikke, men hvis Staten her vilde gaa fornuftig frem paa samme Maade som i Sylland og i Fyn, vilde de Baner, der kom til Anlæg paa Sjælland, inden meget kort Tid betale sig, thi det er en af de sjællandske Baners Egenstaber, at de temmelig hurtig komme til at betale sig, og i alt Fald give de allerede fra Begyndelsen af et betydeligt større Udbytte, end Banerne Vest for Storebelt. Det er Kjøbenhavn's Nærbhed, som bevirker dette; det er ikke særlig Sjællands Fortjeneste. Jeg tror, at en saadan Handel ikke vilde være uheldig, og jeg kan i saa Henseende kun beklage, at Staten ikke for 20 eller 30 Aar siden, da man først tænkte paa de sjællandske Jernbaner, selv tog Sagen i sin Haand; men fordi dette ikke den Gang skete, skulle vi ingenlunde binde os strengt til ikke at fravige det Mindste af, hvad Fortiden har gjort. Naturligvis skulle vi respektere dette saaledes, at vi ikke omstøde og krænke Interesser, som ere byggede derpaa; men at vi bestandig skulde gaa i samme Spor, efter at vi, som den ærede Minister selv har indrømmet, have indset, at vi ere komne ind i et vigtigt Spor, og at vi ikke skulde søge at komme bort derfra, naar Leilighed gives, det kan